Nansie: Legbatterijen

Legbatterijen

Boer Willem het zuk ter n poar nije hounder bie kocht. Ze zitten in n apaart hok stoef noast t hounderhok.

Nansie en d'aander hennen binnen al n poar moal hìn west om te kieken.

t Binnen gewone broene hounder net zoas zai, mor toch is der wat mis mit. Ze zitten zo stil en rusteg en veul koakeln doun ze ook nait.

“Dij binnen vervast nait haildal goud,” stelt Nansie vast, “dat binnen ja zokse stille nummer negens. Doar zel wie nog n bult lol mit hebben kinnen.”

d'Aander hennen binnen dat volkomen mit heur ains. As dij vremde hennen dammee löskomen, din zellen ze heur ais flink te groazen nemen, zodat ze votdoalek waiten, dat Nansie en de aandern d'oldste rechten hebben en dat de nije hennen zuk mor hail rusteg holden mouten.

Op n mooie zummermörgen let boer Willem dij vremde wichter lös. Nansie en d'aandern stoan kloar om der op òf te vlaigen. Ze zellen ze votdoalek even zain loaten dat zai de boas binnen.

Henderk Hoan komt bie heur stoan.

“Hol joe n beetje rusteg,” woarschaauwt hai, “je waiten t, ik wil gain ellende.”

De hennen holden even op. Henderk kin nog zoveul proaten en doun, dij vremde indringsters mouten toch zeker even waiten woar of ze stoan mouten?

As de nije hennen veurzichteg n endje over t haim lopen binnen, gaait t ter op òf. Elk van de hennen gript ain van de nijen in de nekke en pikt heur, dat ze t uutjaauwstern van piene.

Zo gaauw as ze löskomen kinnen, moaken ze, dat ze votkomen noar n vaaileger stee.

“Joe binnen gemain,” foetert Henderk Hoan, “loat heur toch mit vree. Ze hebben t al stoer genog.”

Joa, Henderk vindt t aalmoal best. Dij krigt ter zo mor inains n stel nije vraauwlu bie. Zo wordt e nog belangrieker.

“Woarom hebben dij hennen t stoerder as wie?” wil Nansie aigenwies waiten.

“Omdat ze uut n legbatterij komen,” zegt Henderk, “dat is t slimste wat n henne overkomen kin.”

n Legbatterij? Wat is dat nou weer? Doar hebben ze ja nog nooit van heurd.

Doar mout Nansie meer van waiten.

Huil veurzichteg wandelt ze noar t vledderboske, woar de nije hennen onder kropen binnen.

As ze Nansie aankomen zain, willen ze der votdoalek weer vandeur goan.

“Hé,” ropt Nansie, “nait votlopen. Ik mout joe wat vroagen. Wat is n legbatterij?”

Ain van de hennen komt wat dichterbie.

“Dust doe ons niks?” vragt ze zaachte, “kinnen wie rusteg wat noader komen?”

“Kom mor op,” zegt Nansie, “ik hait Nansie Koakelhenne. Wie wollen joe allain mor benaauwd moaken.”

De nije hounder komen nou wat dichterbie.

“Ik hait Isabel,” zegt d'henne, “joa, wie komen uut n legbatterij.”

“Kinst doe ons nait vertellen wat of dat is?” vragt Nansie.

“Ik kin der nait zo best over proaten,” fluustert Isabel, “t was vrezelk.”

“Perbaaier t toch mor,” zegt Nansie, “wie zellen hail goud lustern.”

“Nou, vot din mor; n legbatterij is n schure vol mit hail klaaine hokjes. In elk doarvan zitten n poar hennen. Je kinnen joe haildal nait draaien of omkeren. Je zitten dag in dag uut op t zulfde stee. Bewegen krieg je ook nait. t Is vrezelk.”

n Grode troane rolt over heur snoavel en ze sloekt veur ze wieder gaait.

“Je zitten d'haile dag mit de blode vouten op iesdern stangen, zodat joe de poten der zeer van doun. Op n laange baand komt ter zo nou en din vreten veur joe langs. Doar mag je din n beetje van ofpakken. Mor veur dat je t waiten, is dat vreten alweer veurbie. Achter joe is n gat. De boas wil, dat je aaier leggen en dij aaier valen din in dat gat. Doar worden ze opvongen en ain moal op n dag worden ze vothoald. t Is vrezelk, zo'n legbatterij.”

Ze sloekt nog n moal en lopt vot. Ze kin der nait meer over proaten. Nansie en d'aander hennen zeggen eerst ook niks. Dat is ja verschrikkelk. De haile dag in n lutje hokje en din mit de poten op n iesdern reuster. Ze mouten der ja nait aan denken dat heur dat overkomt.

“Wie mouten mor slim oardeg veur heur wezen,” beslot Wanda op t leste.

“Joa”, zegt Knelsie, “dij stumpers hebben ja al zo veul mitmoakt.”

Soavends in t hounderhok doun ze de nije hennen niks meer en ze proaten ook nait over d'ellende dij ze al mitmoakt hebben.

Zokse stumpers mag je nait ploagen. Doar mout je zo gaauw meugelk vriendinnen mit worden.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema